Autor i director:
Pau Miró

Intèrprets:
Mamen Duch
Marta Pérez
Carme Pla
Àgata Roca

Escenografia i vestuari:
Alejandro Andújar
Il·luminació:
Albert Faura
So:
Roger Ábalos
Coreografia:
Roberto G. Alonso
Producció executiva:
Daniel López-Orós

Cap de producció:
Carmen Álvarez
Cap tècnic:
Carles Borras

Ajudant d'escenografia i vestuari:
Adriana Parra
Assistent de direcció:
Carolina Morro
Maquinistes:
Jordi Fuster i Moli Mallo
Construcció d'escenografia:
Scnik i May

Fotografia:
David Ruano
Disseny gràfic:
Enric Jardí
Premsa:
La Costa Comunicació
Web:
Marc Permanyer
Vídeo:
Paco Amate
Correcció textos:
La Correccional

Una producció de **T de Teatre** amb el suport de l'**ICEC** (Generalitat de Catalunya) i la col·laboració del teatre **La Sala de Rubí**.

Agraïm la col·laboració d'Alex Brendemühl i Joan Solé.

Durada de l'espectacle: 1 hora i 25 minuts.

DONES COMJO.COM

AMB EL SUPORT:
Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Empreses Culturals

AMB LA COL·LABORACIÓ:
LA SALA TEATRE
AJUNTAMENT DE RUBÍ

Disseny gràfic: Enric Jardí Fotografia: David Ruano

DONES COM JO

Amb les dones de **T de teatre** volia explicar un conte negre, però positiu. Trist, però divertit. Comença així:

Nit. Una dona fuig. Necessita desaparèixer durant un temps. S'amaga en un dels molts pisos buits que hi ha a la ciutat. Voldria estar sola. Però això serà impossible.

Es refugia en un estudi d'uns trenta metres quadrats. En una zona de la ciutat plena de soroll i violència. Ella s'ho mira tot a través de la finestra. L'estudi sembla d'una altra època. Entre els trastos i els papers hi troba una història aliena en la qual intentarà refugiar-se

Ella és una arquitecta que no pot pagar les classes de piano del seu fill. Les altres dones que no la deixen sola són:
Una arqueòloga que roba flams als supermercats.
Una mestra sense alumnes.
I una biòloga que treballa en una cabina de peatge i viu pendent de les carícies quan li tornen el canvi.

Malgrat que no ho sàpiguen, les quatre dones comparteixen la fantasia de desaparèixer. No per sempre, només durant un temps. Es mereixen un descans. S'acosten als 50. I quan comencen a mancar les espectatives de futur, el pas del temps de vegades és cruel. Però trobar aquest espai on descansar, on poder agafar aire sovint exigeix pagar un preu massa alt. Potser la solució és una bogeria. Potser no han de renunciar a permetre's una bogeria de tant en tant.

Un caprici. Un secret. Un ritual.... En aquesta obra hi ha la tristesa dels nostres dies que es filtra en els personatges. Però també la solidaritat. L'actitud combativa. L'amistat sincera. I el sentit de l'humor que ens permeten seguir endavant.

Potser elles no fan miracles, però **Les dones com jo** fan trucs de màgia i de vegades algun funciona.

Pau Miró